

בע"א (נתניה) 883-02-25 - רפאל אלישע נ' עירית נתניה

בע"א (נתניה) 883-02-25 - רפאל אלישע נ' עירית נתניהשלום נתניה

בע"א (נתניה) 883-02-25

רפאל אלישע

נגד

עירית נתניה

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לעניינים מקומיים בנתניה

[04.03.2025]

כבוד השופטת אופיר כתבי-ריבלין

החלטה

בפני בקשת המבקש להארכת מועד להישפט, בגין דוח מספר 13015383 שניתן בגין עבירה לפי חוק עזר בנתניה

(שמירת הסדר והניקיון), תשמ"ג-1982 - (להלן: הדו"ח ו/או הקנס).

עסקינן בדוח מיום 24.08.23, המייחס כי המבקש השליך פסולת (קרטון) במרחב הציבורי, במקום האסור להשלכת פסולת לפי חוק.

אציין, כי הבקשה הוגשה על די המבקש והגב' עדינה אלישע, אולם מאחר והדוח נרשם לחובת המבקש בלבד (כעולה מתגובת המשיבה), הרי שבהחלטתי זו אתייחס לבקשה ככזו שהוגשה על ידי המבקש לבדו.

בבקשתו טוען המבקש כי לא ידע על קיומו של הדוח, אלא רק ביום 15.01.25 עת הגיע לידי בדואר דרישה לתשלום חוב ממחלקת הגבייה.

באשר לגופו של הקנס, טוען המבקש כי הינו אזרח שומר חוק, מעולם לא זרק אשפה לרחוב, וכי הקרטון הונח בתוך הפח. עוד הוסיף, כי בבניין בו מתגורר קיימות מצלמות אבטחה, אולם בשל חלוף הזמן מאז מועד האירוע

(24.08.23), לא קיים תיעוד במצלמות האבטחה כיום, וזאת לטענתו מאחר "ומוחקים כל חודשיים בערך את הצילומים" (שבמצלמות האבטחה).

ב"כ המשיבה התנגדה לבקשה מהטעמים שפורטו בתגובתה.

בתמצית, ציינה כי מדובר בבקשה שהוגשה בחלוף המועדים הקבועים בחוק, וכי המבקש אינו עומד בתנאים הקבועים בחוק באשר לאישור הבקשה להישפט. עוד הוסיפה, כי ברשותה ראיות להוכחת יסודות העבירה הכוללות את גרסת הפקח וראיות בדבר קרטון שנמצא במרחב הציבורי, הנושא את שמו הפרטי של המבקש.

דיון והכרעה

לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובה, אין בידי להיעתר למבוקש ולהלן נימוקי.

סעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982 (להלן: החסד"פ ו/או החוק), העוסק בבקשה להישפט באיחור, קובע כך:

"הודיע אדם לפי סעיף 229(א) שברצונו להישפט על עבירה, תישלח לו הזמנה למשפט תוך שנה מיום שנתקבלה הודעתו; בית המשפט רשאי, לקיים את המשפט גם אם אותו אדם ביקש להישפט באיחור, ובלבד שהתקיימו התנאים האמורים בסעיף 229(ה), בשינויים המחויבים, או מנימוקים מיוחדים אחרים שיפרט בהחלטתו..." [כל ההדגשות במסמך זה אינן במקור, א.כ.ר].

על פי הסעיף בקשה להארכת מועד להישפט, תבחן בהתאם לתנאים המפורטים בסעיף 229(ה) לחסד"פ, או מנימוקים מיוחדים.

סעיף 229(ה) לחסד"פ קובע:

"תובע רשאי לדון בבקשה שהוגשה לאחר המועדים האמורים בסעיף קטן(א), אם שוכנע שהבקשה לא הוגשה במועד בשל סיבות שלא היו תלויות במבקש ושמנעו ממנו להגישה במועד והיא הוגשה מיד לאחר שהוסרה המניעה". בנוסף, נקבע בפסיקה כי המבחנים העומדים בפני בית המשפט לצורך בחינת בקשת הארכת מועד להישפט, זהים לאלו העומדים לצורך בחינת בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר התייצבות, בקשה המוגשת מכוח סעיף 130(ח) לחוק (מפנה בעניין זה לע"פ 4448/09 קמר יעקב נ' מדינת ישראל וכן לרע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל (להלן: עניין איטליא)).

על פי מבחנים אלו, יש לבחון האם הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש (בעניינו, לאי הגשת בקשה להישפט במועד), או האם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

מכל המקובץ לעיל, עולה כי בית המשפט ייעתר לבקשה להארכת מועד להישפט בקיומו של אחד מהתנאים הבאים: א. קיימת סיבה מוצדקת לאי הגשת הבקשה במועד, או מקום שהוכח כי האיחור בהגשת הבקשה להישפט, נבע מסיבות שאינן תלויות במבקש.

ב. דחיית הבקשה להישפט עלולה לגרום לעיוות דין.

בחינת התנאי הראשון - סיבה מוצדקת לאי הגשת הבקשה במועד:

טוען המבקש, כי לא קיבל את הדו"ח המקורי וידע על קיומו רק ביום 15.01.25 עת קיבל דרישה לתשלום חוב. מעיון בדוח משלוחים ובתדפיס מעקב משלוחים שצורפו לתגובת המשיבה עולה כי בתאריך 07.03.24 נשלח הדוח המקורי למבקש לכתובתו ברח' שפיגלמן אברהם 16 דירה 24 בנתניה (מספר דבר דואר RA08300847216). עסקינן בכתובת עליה אין חולק, שכן המבקש בעצמו אישר כי קיבל התראה לכתובת זו, ואף ציין כתובת זו בבקשתו דן.

הדוח חזר מהדואר מהסיבה כי המבקש לא דרש את דבר הדואר.

המבקש לא הציג בפני בית המשפט טעם סביר לכך מדוע לא טרח לפנות לסניף הדואר על מנת לדרוש את המכתב, ויצוין בשנית כי אין חולק על כך שהכתובת לה נשלח הדוח, הינה כתובת המבקש המעודכנת.

משכך שעה שהדו"ח 'לא נדרש' על ידי המבקש בעצמו, ולא הונח בפני כל הסבר סביר לכך, הרי שעסקינן בהמצאה כדן ואין בידי לקבל את טענת המבקש כי לא ידע על קיומו של הדוח.

לכל זאת אוסיף, כי עסקינן בעבירת ברירת משפט מסוג קנס, לגביה חלה תקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד-1974 אשר קובעת כדלקמן:

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לעניין עבירת קנס כאילו הומצאה כדן, גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבל".

קרי, תקנה 44 לעיל, קובעת חזקת מסירה אף בלא חתימה על אישור המסירה, ובחלוף המועדים הקבועים בחוק. בחינת התנאי השני - חשש לעיוות דין באם תדחה הבקשה:

המבקש טען כי לא ביצע את העבירה ומעולם לא השליך קרטון במרחב הציבורי, וכי הקרטון הונח בפח.

מדובר בכפירה כללית, שאינה נתמכה באסמכתאות/ צילומים, ובהקשר זה אציין כי המבקש אף ציין כי אין ברשותו תיעוד ממצלמות המתוקנות בבנין מגוריו. אין בכפירת המבקש, כשלעצמה, כדי להצביע על נימוק מיוחד אשר מצדיק כשלעצמו הארכת המועד להישפט (מפנה בהקשר זה לרע"פ 1773/04 אלעוברה אסמעיל נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים, 23.02.04); עפ"ת 31903-11-23 זאהדה נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים, 19.02.24)).

בנוסף, אף לא מצאתי כי יש בטענת המבקש כי השליך את הקרטון לפח כדי להוות טענת הגנה שיש בה חשש לעיוות דין באם תדחה שכן אין להשליך קרטון לפח, אלא לנהוג בו בהתאם לדין ולהנחיות לפינוי קרטונים שניתן למצוא באתר העירייה.

משכך, לאור האמור וללא כל הסבר המניח את הדעת, אני סבורה כי אין בדחיית הבקשה כדי להוות עיוות דין למבקש. יצוין כי הדברים מקבלים משנה תוקף, אף שעה שהבקשה לא נתמכה בתצהיר (מפנה בעניין זה לעניין אלטיא).
בנסיבות העניין, אף לא מצאתי כי מתקיימים "נימוקים מיוחדים אחרים" בהתאם לסעיף 229(א) לחוק, המצדיקים הארכת המועד להישפט באיחור.
לאור כל האמור, הבקשה נדחית.

5129371

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, ד' אדר תשפ"ה, 04 מרץ 2025, בהעדר הצדדים.